

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

Tormivarjus

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Shelter from the Storm
2024

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2007 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2025.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D07459425
ISBN 978-9916-31-831-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Darcy Rhodesile laulude ja naeratuste eest, et vahetasid
mähkmeid ja rääkisid lõbusaid lugusid ning viisid meid
unustamatutele reisidele, mida kunagi pidasime võima-
tuks. Sa oled alati osa meie perekonnast!

1. PEATÜKK

„Palun võta särk seljast.“

Mõnes teises olukorras – ja ükskõik millise teise naisega – oleks Daniel Galvez tundnud ahvatlust neid sõnu üsnagi meelitavaks pidada.

Doktor Lauren Maxwelli puhul teadis ta, et tegemist ei ole vihjega – kuigi ta võis ju muud soovida.

Daniel ohkas, vihates kogu seda katsumust, ehkki teadis, et peab kuuletuma. Parem käsi hakkas vormiriiete nööpe avama ja ta tundis samal ajal ebamugavalt endal naise siniste silmade pingsat pilku, mis nägi justkui kõike.

Ta pidi end sundima mitte nägu krimpsutama, kui särgi seljast lükkas, valmistudes vaimus hetkeks, mil naise jahedad sõrmed teda puudutavad.

Valu talle muret ei teinud. Tal oli olnud hullemaid vigastusi, kui see väike kriimustus käsivarrel. Laureni ja

naise tekitatud tunnetega hakkama saamine oli sootuks teine teema.

Naine vaatas, kuidas ta särki seljast võtab, pilk looritatud, nagu alati tema juuresolekul, ja Daniel arutles, mida ta näeb. Puruvaest Mehhiko poissi koolibussis, narmendavate ja liiga väikeste teksade ning kulunud joepiga? Või karmi vintsket politseinikku, keda ta arvatavasti vihkab?

See jahe ilus nägu ei paljastanud midagi sellest, mida naine võis tunda. Parem oligi, mõtles Daniel. Tal oli tunne, et parem on, kui ta ei tea.

„Vabanda, et nii hilja tulin,“ ütles ta verist särki ära võttes. „Ma poleks kinni pidanud, kui poleks mööda sõites tulesid näinud.“

Lauren kergitas kulmu, ehkki keskendus põhjusele, miks Daniel Moose Springsi kliinikus tema kabinetis oli. „See on päris tõsine haav, šerif. Mida sa sellega ette oleksid võtnud, kui ei oleks siit läbi tulnud? Ise kokku õmmelnud?“

Kui Daniel oleks selleks võimeline olnud, oleks ta seda üritanud, et sellesse ebamugavasse olukorda mitte sattuda. „Mõtlesin, et käin pärastpoole Park City EMO-st läbi.“

See oli endiselt eelistatud variant, aga kuna sel nädalal oli niigi alamehitatud jaoskonnas kaks politseinikku puudu, ei olnud tal seda luksust.

See oli tema kolmas topeltvahetuse õhtu ja ta ei saanud endale lubada pooletunnist autosõitu Park Citysse, seal paar tundi EMO-s vigastatud suusatajate ja mägihai-

gusega turistide keskel istuda ning siis pool tundi tagasi Moose Springsi sõita.

Suusahooaeg oli täishoos ning Park Citys oli jaanuarikuus nagunii hullumaja – sinna juurde veel *indie*-filmifestival, mis meelitas kohale hulgakaupa Hollywoodi näitlejaid ja nende kaaskonnad, seega ta pigem näriks rehvinaelu, kui istuks seal.

Isegi kui see tähendas Lauren Maxwelli ees palja üla-kehaga olemist.

„Sa tead, et ma olen sinu ja su alluvate jaoks alati olemas, kui te mind vajate,“ ütles Lauren. Ehkki tema hääl oli vaikne ja viisakas, tundis Daniel selle varjus manitsust.

Lauren astus lähemale, nii lähedale, et mees tundis kerget joovastavat jasmiini ja vanilli lõhna, mis alati naisega kaasas käis. Naine ei puudutanud teda veel, silmit- ses vaid õlal sakilist kümnesentimeetrist haava, mis hakkas kuratlikult valu tegema.

„Kuidas sa vigastada saidki?“

„Baarikaklus Mickey’ses. Mingi võõras naljavend sai vihaseks, kui Johnny Baldwin pani plaadimasinas ikka ja jälle mängima loo „Achy Breaky Heart“.“

„Ohohh. Kas ta on Caroliga jälle tülis?“

„Tuleb nii välja. Kuuenda korra ajal oli turistil Billy Rayst siiber ja ta üritas füüsiliselt takistada Johnnyt järgmist münti masinasse pistmast.“

„Loodetavasti ei vahistanud sa teda selle eest. Mulle tundub see õigustatud rünnakuna.“

Naise iroonilise hääletooni peale hakkas Danieli põselihhas tõmblema, ehkki ta pidi kogu tahtejõuga kesken-duma loo jutustamisele ja mitte sellele, kui imeline oli tunda Lauren Maxwelli käsi enda ihul isegi siis, kui see juhtus kliinikus.

„Suur osa baarist oleks esialgu turisti toetanud. Aga ta läks üle piiri. Läks liiale ning solvas Johnnyt ja kõiki naise, kes on nii rumalad, et temaga üldse kohtama lähevad. Ja loomulikult istusid Caroli kolm venda juhtumisi baari teises otsas ja neile see ei meeldinud. Kui ma kohale jõudsin, klobisid kõik kõiki ja lõhkusid toole. Üritasin turisti vahi alla võtta, ennekõike tema enda kaitseks, kui tema semu ründas mindi katkise pudeliga.“

„Kui kahju.“

Daniel kergitas vigastatud õlga. „Käib ameti juurde.“

„Kas peaksin ootama veel vigastatuid?“

„Minu meelest piirdusid vigastused veriste ninade ja paari sinise silmaga. Parameedikud tulid igaks juhuks kohale, aga mina olin vist kõige suurem kannataja.“

„Kujutan ette, et Mickeyle ei meeldinud, et tema baar maatasa tehti.“

„Sa tead Mickeyt küll. Ta löi selles innukalt kaasa.“

Lauren katsus haavaserva ja Daniel ei suutnud grimassi varjata.

„Vabandust,“ pomises naine ja taganes. „Pean seda natuke puhastama, enne kui õmmelda saan. Istu paigal, kuni ma vastavad vahendid ja antiseptikut toon.“

„Pole probleemi.“

Kohe, kui Lauren ruumist lahkus, hingas Daniel välja, kuigi polnud teadnud, et oli hinge kinni hoidnud. Okei, see polnud just parim mõte olnud. Oleks pidanud saatuslega leppima ja Park Citysse sõitma, põrgusse sellega kaasnevad tööjamad.

Laureniga pärast tööaja lõppu kahekesi kliinikus olemine oli liiga intiimne, tema meelerahu jaoks liiga ohtlik.

Daniel ohkas, ärritudes taas pingete peale, mis pidevalt nende vahel värelesid.

See polnud kogu aeg nii olnud, aga viie aasta tagused sündmused olid kõike muutnud. Lauren oli endiselt südamlilik ja viisakas, aga ei kohelnud teda sama sõbralikult kui kõiki teisi. Nende suhtlus oli kohmetu ja pingeline.

Ehkki nad kasvasid teineteisest paari tänava kaugusel, oleksid nad sama hästi võinud lastena eri planeetidel elada. Esiteks oli naine kolm aastat noorem. Kolmekümne ja kolmekümne kolmesena ei tundunud see enam mingi suur vanusevahe, aga kui Daniel oli kolmeteist ja üritas leida oma kohta maailmas, oli kümneaastane tüdruk tema jaoks umbes sama huvitav kui fokstroti õppimine.

Pealegi olid nad olnud demograafilises mõttes eri maailmadest. Lauren oli olnud linnapea – Danieli isa ülemuse – tark ja ilus tütar ning Daniel Mehhiko immigranptide poeg, kel polnud pakkuda suurt midagi muud peale armastuse.

Ta oli üritanud korra seda sotsiaalset lõhet ületada, kui lõpetas jalgpallistipendiumiga ülikooli. Daniel oli tulnud koju, et töötada Laureni isa firmas ehitusel ning alustada sügisel politseiakadeemias õppimist, kui järsku märkas, et väike ilus Lauren Maxwell oli kasvanud ilusaks ülikoolitudengiks, kes oli samuti suveks koju tulnud.

Ühel õhtul oli Lauren käinud isa juurest läbi samal ajal, kui Daniel pärast tööd palgatšekil järel käis. Nad olid natuke lobisenud, flirtinud – kuigi meenutades oli see olnud ühepoolne – ja Daniel oli tüdruku õhtusöögile kutsunud.

Lauren oli keeldunud kindlalt ja otsustavalt, peaaegu õudu tundes, nii et Daniel polnud osanud oma ootamatult hoobi saanud egora midagi peale hakata.

Väike tõrjumine poleks midagi erilist olnud. Kurat, see oli ehk koguni hea, sest ta oli olnud liiga ennasttäis kolledžisportlane.

Kui see oleks kõik olnud, oleksid nad ehk aastate jooksul pinnapealse sõpruse päästa suutnud, eriti kuna mõlemad kolisid tagasi Moose Springsi. Naine oli linna ainuke arst ja Daniel šerif, nii et nad olid sunnitud aegajalt kokku puutama.

Aga see, mis pärast juhtus, oli hävitanud igasuguse lootuse isegi seda tahta.

Nende vahel oli liiga palju juhtunud, liiga palju saladusi, et võiks olla enam kui see kohmetus.

Daniel polnud kindel, palju naine teab. Ilmselgelt piisavalt, et viha pidada. Kui naine kogu tõe teaks, põlgaks ta teda veel rohkem. See teadmine ei hävitanud aga juba

tema naha all särisevat külgetõmmet, närvilisust, millest ta ei suutnud vabaneda.

Uks avanes järsku ning Lauren tuli sidemete ja haavaõmblusvahendite alusega tagasi. Ilmselgelt suutis Daniel oma mõtteid suurepäraselt varjata. Naine naeratas talle peaaegu siiralt – kuni Daniel nägi tema sinistes silmades süngust.

„Pead istuma, et ulatuksin su õlani. Võid käe lauale toetada.“

Daniel kõhkles vaid hetke ja istus siis näidatud kohale, sirutades käe välja. Haav oli sakiline, kole ja kipitas põrgulikult, aga ta teadis ka, et see näeb välja hullem, kui asi seda väärt on.

Ent ta krimpsutas nägu, kui naine võttis süstla, et tuimestav süst teha. Tä eelistaks süstlale tosinat katkist õllepudelit. Lauren märkas tema ilmet ja naeratas rahus-tavalt. „See kipitab ainult hetke, ma luban.“

Tundes end tobedana ja naise läheduses närvilisena, talus Daniel stoiliselt torget ja seejärel naise käte kergelt puudutust, kui ta betadiini lahusega verd pühkis ja haava õmblema asus. Viimaks oli Daniel sunnitud keskenduma seinal olevale joonistusele, millel kaks last sõid rannas jäätist, ja soovis tahtmatult samuti seda külma maiust, et tasakaalustada naise sõrmede tekitatud kuumatunnet ihul.

„Sa oled selles väga osav.“

Lauren ei tõstnud õmblustelt pilku. „Aitäh. Kaalusin arstiteaduskonnas ka kirurgia eriala, aga otsustasin, et tahan rohkem näha patsiente kui nende sisemust.“

„Meie õnneks siis.“

Naine ei vastanud ja vaikus venis. Daniel otsis mõttes teist jututeemat ja haaras kinni esimesest, mis pähe kargas. „Kuidas su emal läheb?“

Seekord vaatas Lauren korraks tema poole, näoilme läbitungimatu. „Hästi. St. George'i soe kliima sobib talle. Ta on tõeliseks golfifänniks hakanud, kuna saab mängida aastaringselt.“

Daniel üritas lahket ja kombekat Janine Maxwelli kujutada ette golfirajal möllamas ega suutnud seda päriselt. Aga samas poleks ta ka arvanud, et Lauren Maxwell valib töökohaks vaikse Moose Springsi, kui võinuks minna kuhu tahes.

Kummalisel kombel näis naine tema mõtete suunda aimavat. „Ema tahab, et müüksin kliiniku maha ja avaksin selle Lõuna-Utah's.“

Danielile ei meeldinud ootamatu paanika, mis teda naise lahkumisele mõeldes tabas. „Kas sa teed seda?“

Laureni juuksed riivasid tema kätt, kui naine pead raputas. „Ei iialgi,“ vastas ta kindlalt. „Moose Springs on mu kodu ja ma ei lähe kuhugi.“

Mees kuulis tema hääles trotsi ja sai selle põhjusest väga hästi aru. Siin ei olnud naisel alati sugugi lihtne – Daniel teadis linnaelanikke, kes pigem sõitsid kolmkümmend viis minutit Park Citysse arsti juurde, kui astusid sisse linna kõige suurema päti tütrele kuuluvasse kliinikusse.